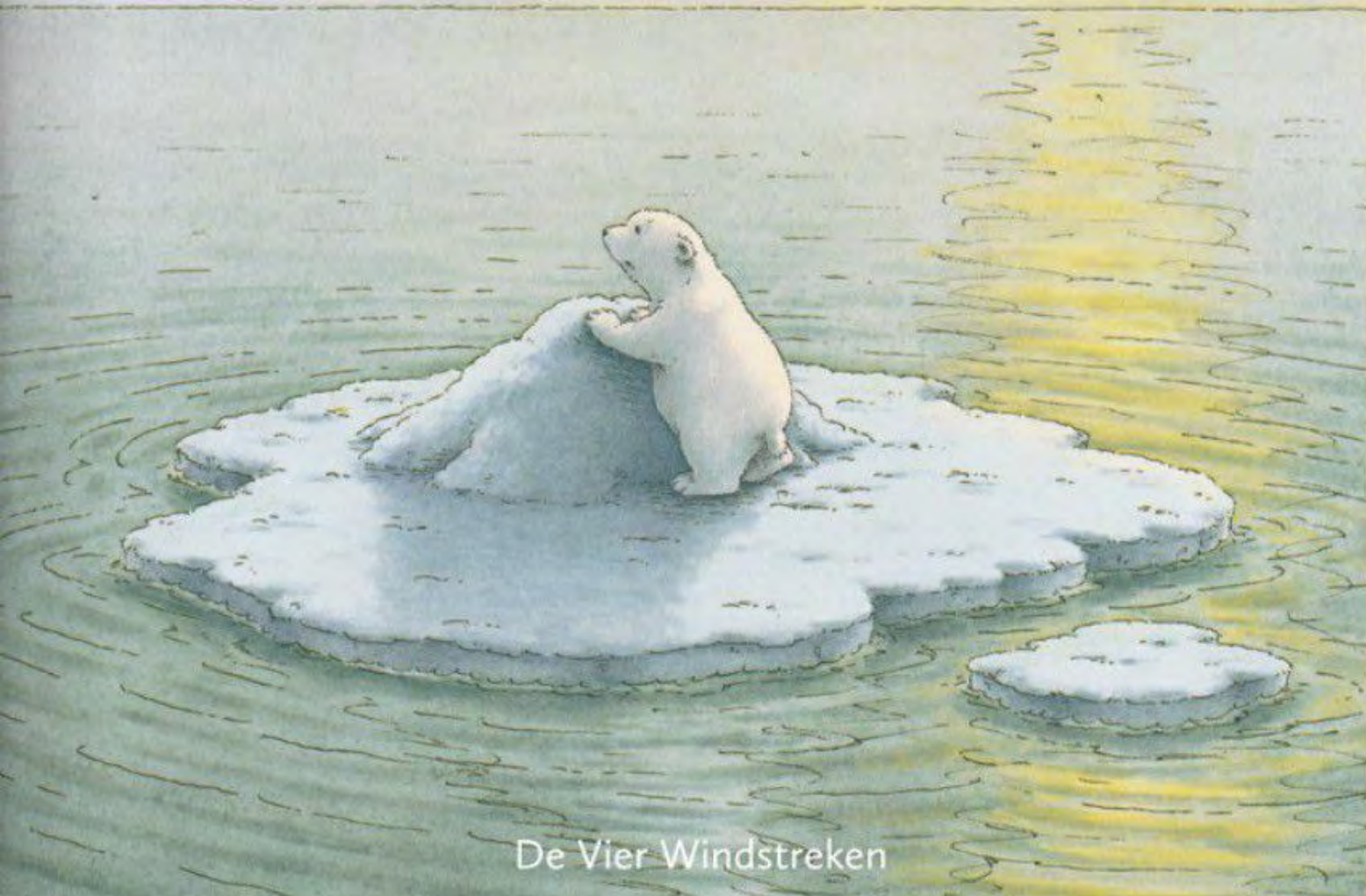

Een
IJSBEER
in de tropen

De Vier Windstreken

Vandaag is het een bijzondere dag voor Lars, de kleine ijsbeer. Voor de eerste keer mag hij met zijn vader mee naar de grote ijsvlakte die aan de zee grenst. Lars woont met zijn vader en moeder op de Noordpool, midden tussen sneeuw en ijs. Alles is wit om hem heen. Zo wit als zijn berenvacht. Het sneeuwt.

Tegen de middag komen Lars en zijn vader bij de zee.

“Blijf hier staan en kijk goed hoe ik zwem,” zegt vader Ijsbeer en hij springt in het koude water. Rustig zwemt hij voor de kust heen en weer. Plotseling duikt hij onder. Lars schrikt. Hij kan niet zien waar zijn vader gebleven is. Maar daar komt vader weer tevoorschijn. In zijn bek heeft hij een grote vis. “Zo, dat is ons avondeten,” zegt vader Ijsbeer. Hij bijt de vis in twee stukken.

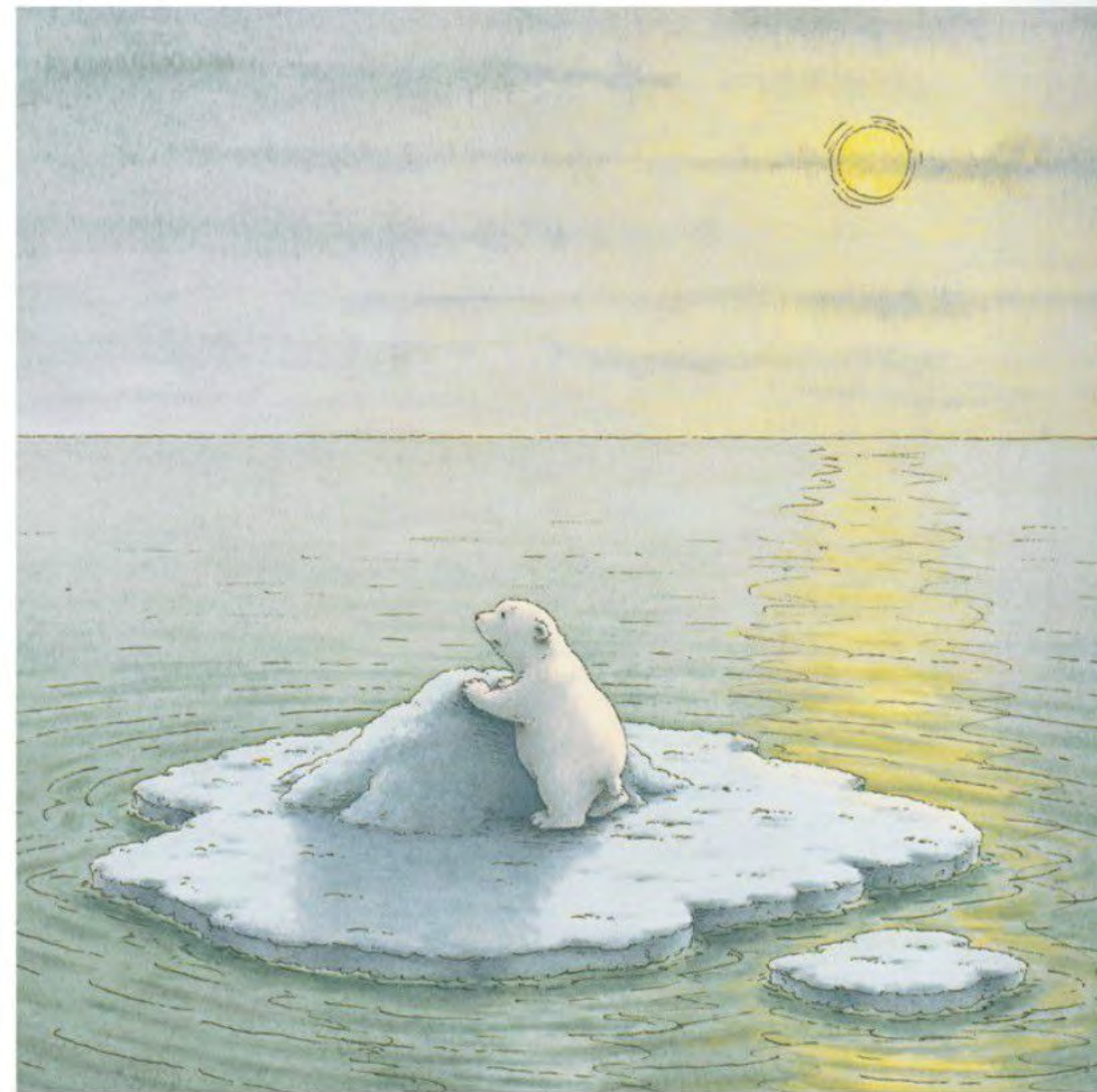

Als ze gegeten hebben, vindt vader het tijd om te gaan slapen.

“Lars,” zegt hij, “nu moet je van sneeuw een flinke berg maken om je tegen de koude wind te beschermen.”

Lars doet zijn uiterste best. Ook vader schuift de sneeuw voor zich uit. Na een tijdje hebben ze allebei een eigen sneeuwberg. Tevreden nestelt Lars zich in de sneeuw. Niet veel later zijn hij en zijn vader diep in slaap.

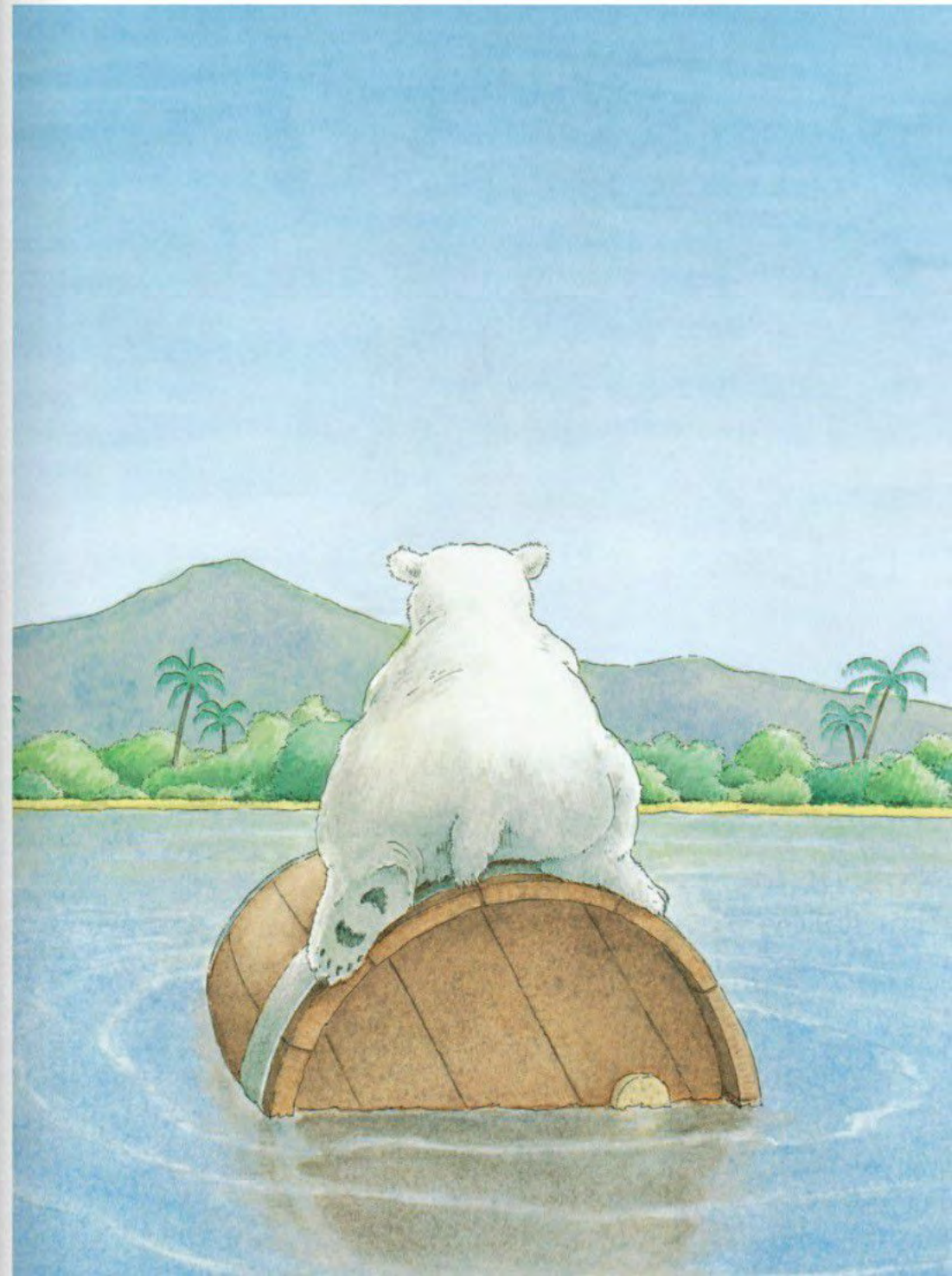
Als Lars wakker wordt, is de zon al op.
Lars schrikt. Waar is vader nou? Hij ziet alleen maar water om zich heen. Op een kleine ijsschots drijft hij helemaal alleen midden op zee. Hij voelt zich heel eenzaam en verlaten.

Het water voelt vreemd warm aan. Na een tijdje merkt Lars dat de ijsschots waar hij op zit steeds kleiner wordt. Hij kijkt angstig om zich heen en ziet een grote ton drijven.
Gelukkig heeft vader goed voorgedaan hoe ik moet zwemmen, denkt Lars. Hij springt in het water, spartelt naar de ton en klautert erbovenop. Met zijn scherpe nagels houdt hij zich stevig vast. De zee wordt steeds wilder.

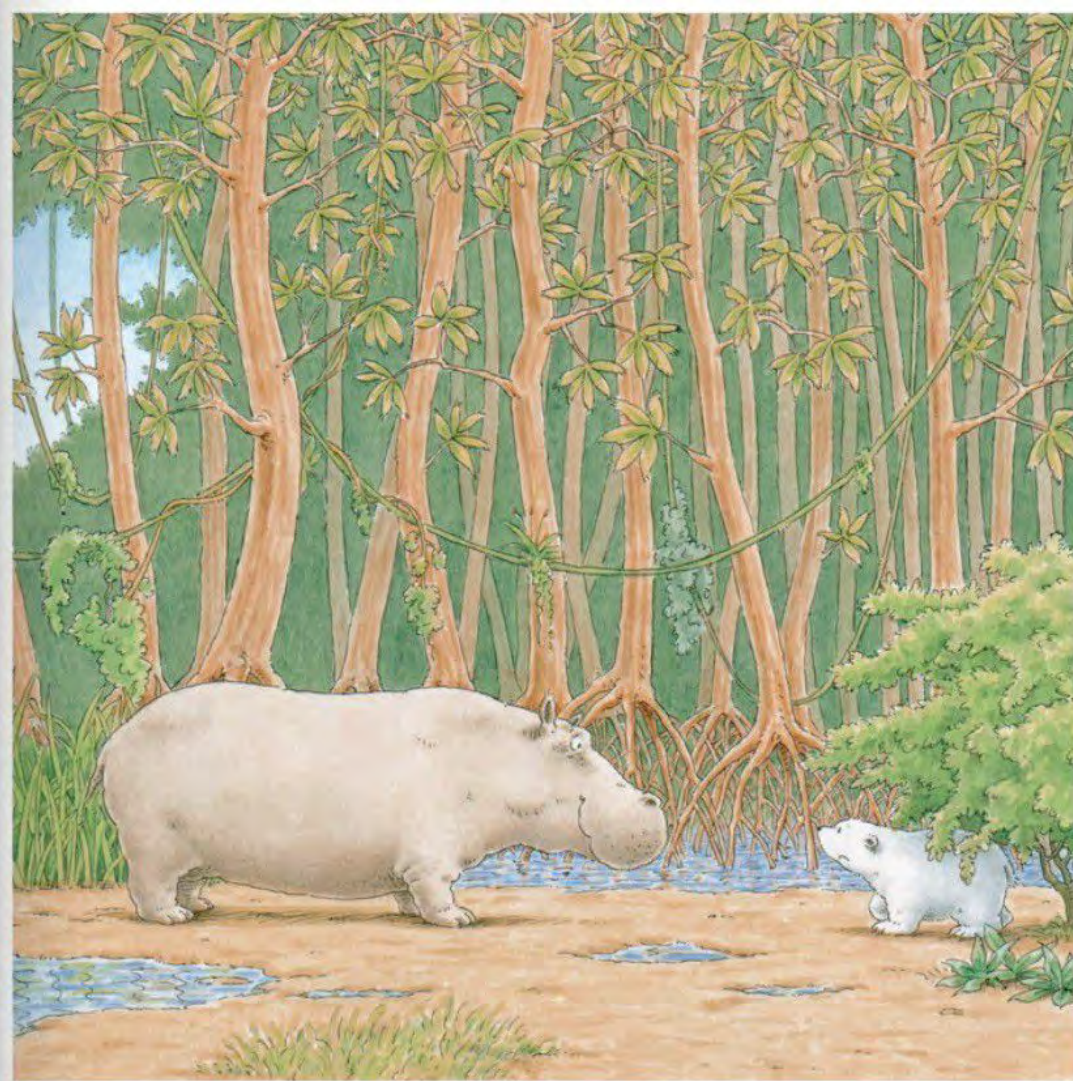
Eindelijk gaat de wind liggen. Nog lang dobert Lars op zee rond.
Plotseling ziet hij land voor zich. Groen land! Dat land ziet er heel anders
uit dan het land waar hij vandaan komt. Waar is hij nu toch
terechtgekomen?
Voorzichtig laat Lars zich van de ton glijden en hij spettert door het water
naar de kust.

Zijn voetzolen doen pijn als hij over het hete zand loopt. Hij gaat terug naar de zee om zijn pootjes te laten afkoelen in het water. Hij verlangt naar sneeuw en ijs. Voordat hij een poot in het water kan steken, duikt er een reusachtig beest voor hem op. "Boe!" schreeuwt het beest. Zo vlug als zijn zere poten hem kunnen dragen, rent Lars ervandoor.

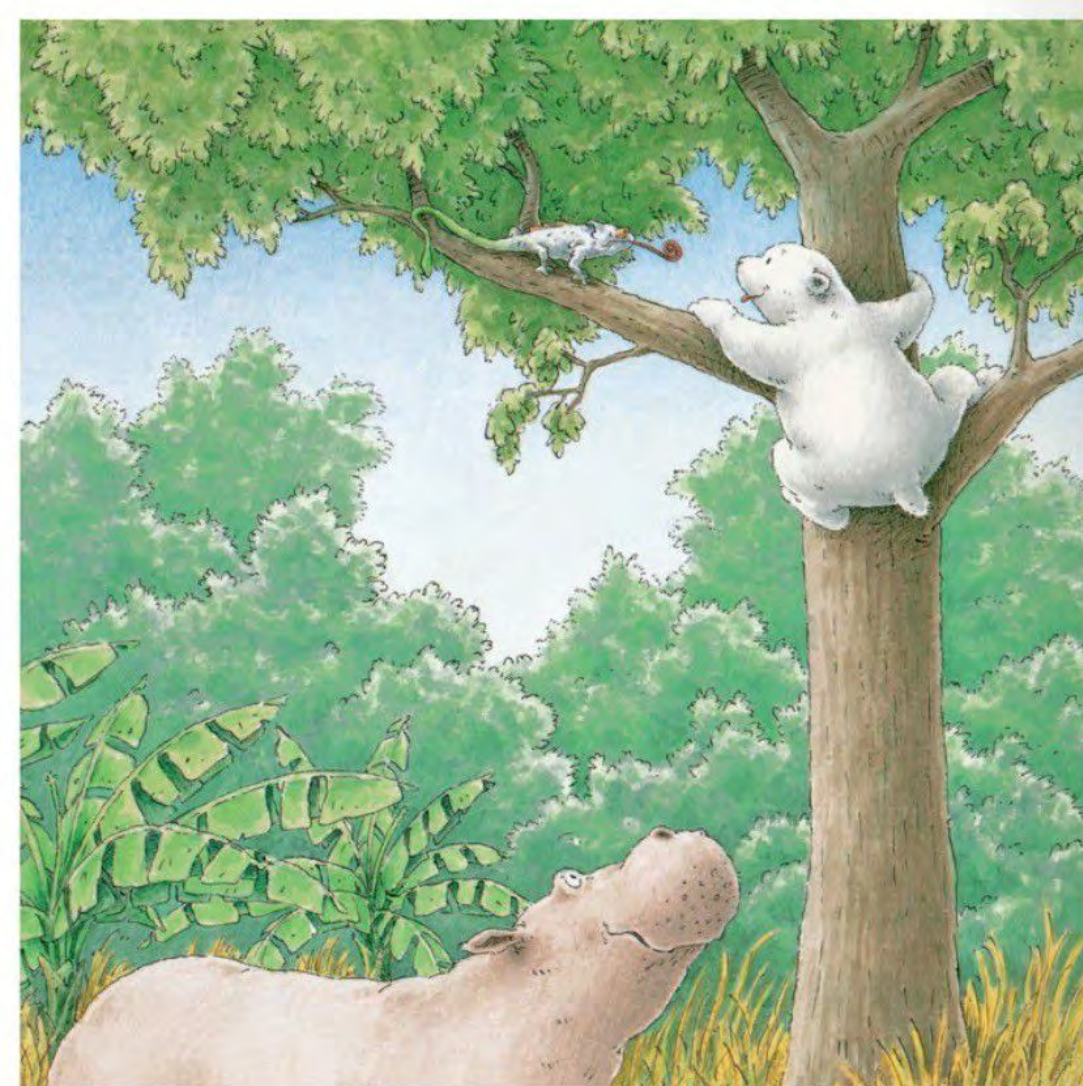
"Wacht, stop! Ik maakte maar een grapje!" roept het grote beest. "Ik ben Hippo, het nijlpaard. Wie ben jij? En waarom ben je zo wit?" Lars haalt zijn schouders op. "Waar ik vandaan kom is alles wit," zegt hij. Hij is nu niet bang meer voor het grote beest. "Ik heb een lange reis gemaakt," zegt Lars. "Overal was alleen maar water. En nu wil ik graag weer naar huis."

Hippo knikt. "Ik weet wel iemand die je kan helpen," zegt hij.
"Je moet naar Dago, de arend, gaan. Die heeft zoveel van de wereld gezien. Dago weet vast wel waar je vandaan komt. En als hij weet waar je woont, weet hij ook wel hoe je terug moet gaan."
Hippo wijst met zijn dikke poot. "Daar woont Dago. Ik ga wel met je mee."
"Maar... eh... ik kan nog niet zo goed zwemmen," stottert Lars.
Hippo lacht. "Dat is geen probleem," zegt hij. "Je mag op mijn rug zitten. We zullen heus niet zinken."

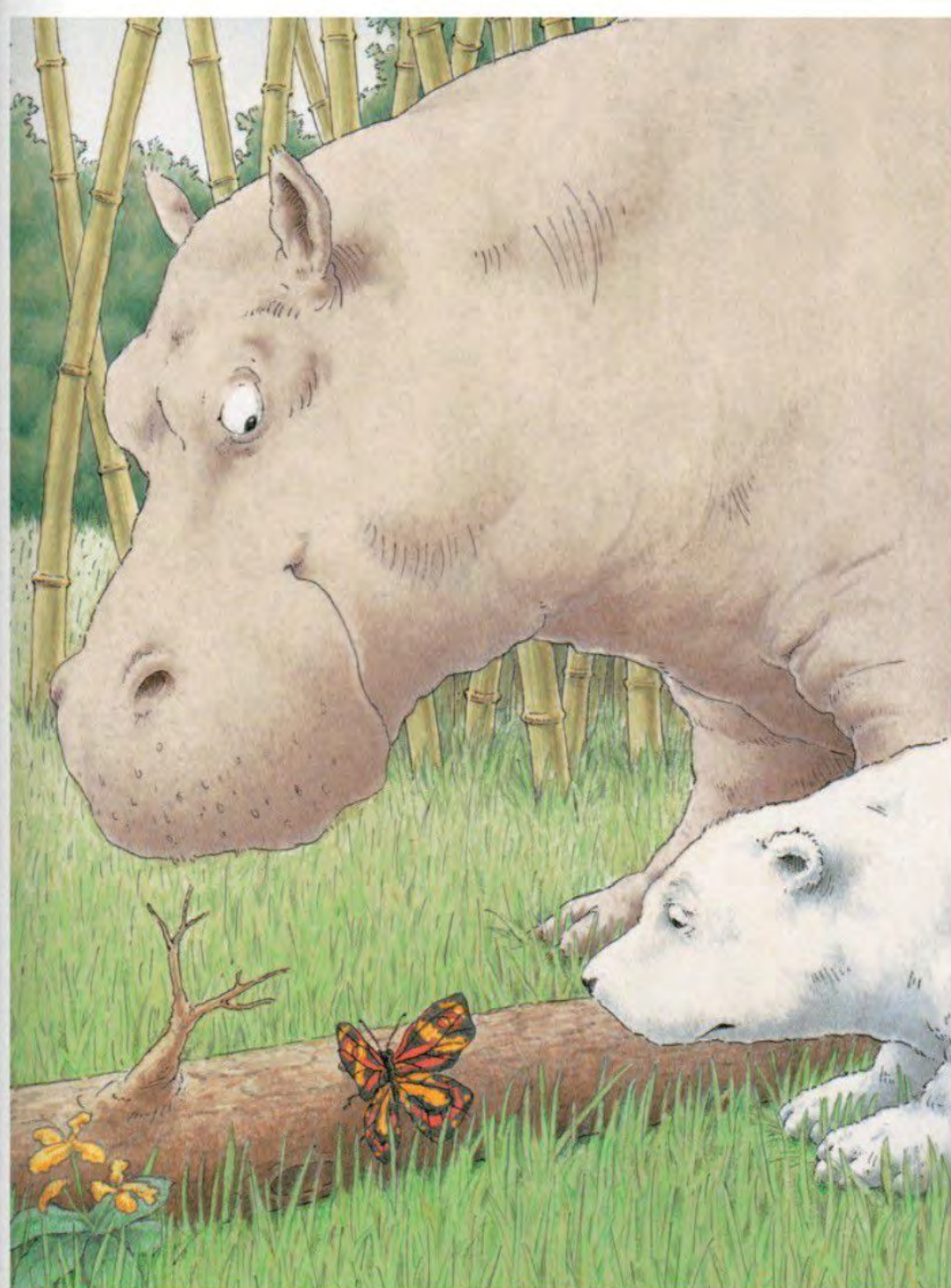

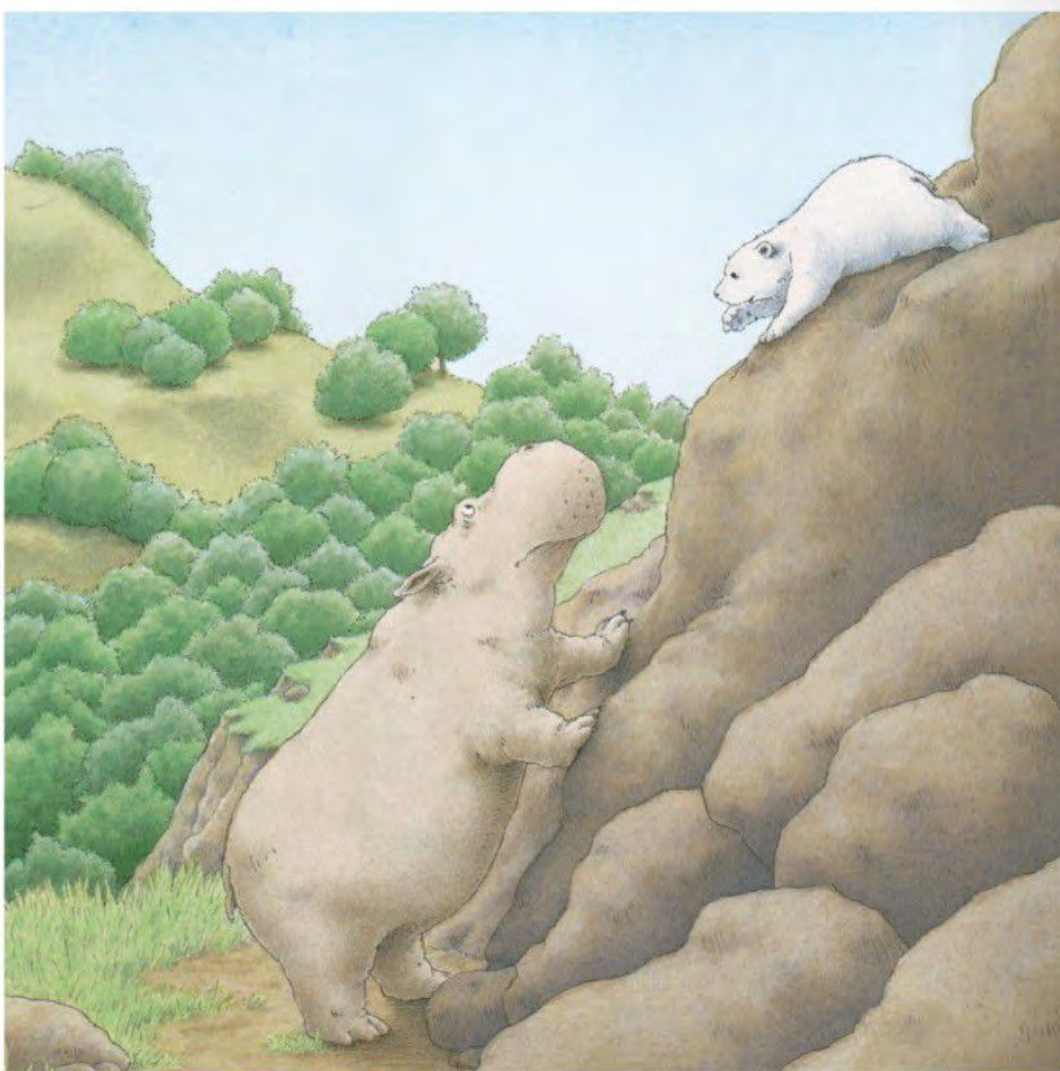

Aan de overkant van de rivier gekomen kijkt Lars verbaasd naar de bomen en struiken, het gras en de bloemen. Wat een vreemde, kleurige wereld! Hij ontmoet een grappig, groen dier, dat plotseling wit wordt als hij Lars ziet.

“Dat is een kameleon,” zegt Hippo. “Hij kan van kleur veranderen.”
Dat lijkt Lars wel handig.

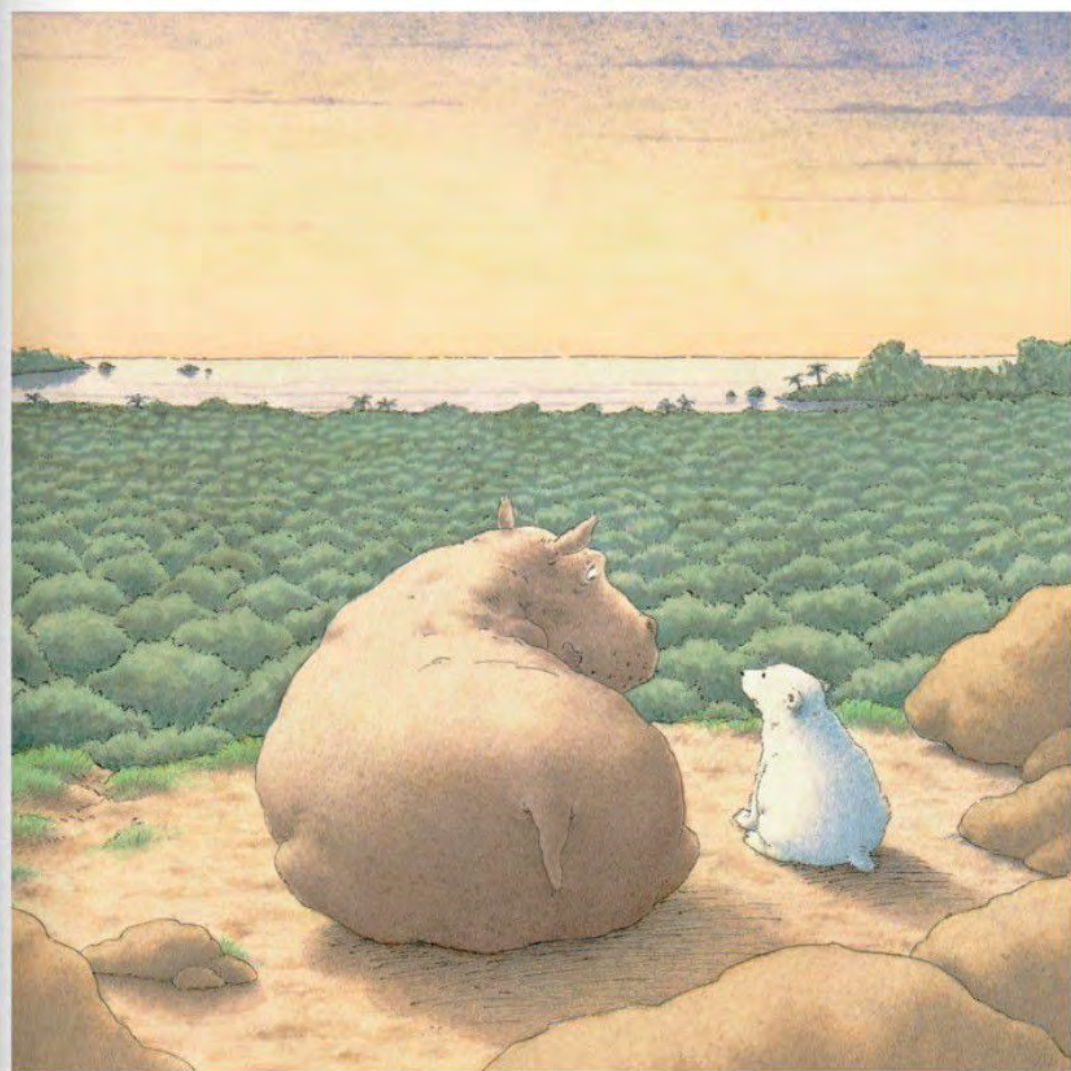

Ze komen bij de bergen. Daar is het een stuk koeler. Lars voelt zich steeds meer op zijn gemak.

Voor Hippo is het klimmen niet makkelijk. "Ik help je wel," zegt Lars en hij wijst Hippo de plaatsen waar hij zijn poten moet zetten.

"Zo is het wel genoeg voor vandaag," puft Hippo na een tijdje. "Dit lijkt me een geschikt plekje om uit te rusten."

Lars tuurt over de bomen heen in de verte. Hij ziet de zee en de horizon. Daarachter wonen zijn vader en moeder. Wat verlangt hij naar huis!

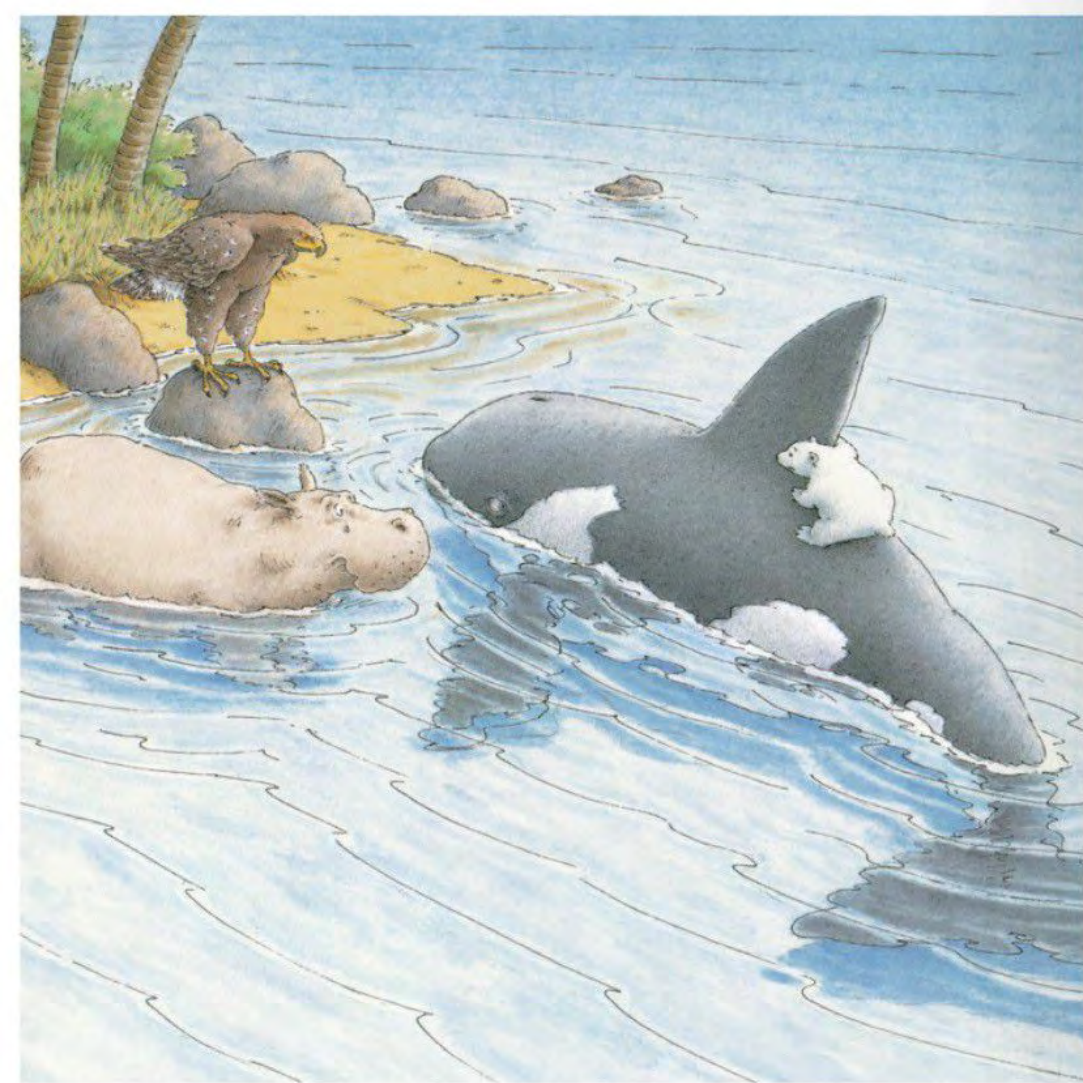

De volgende dag klimmen ze verder. Ze komen maar langzaam vooruit.
"Daar is Dago!" roept Hippo opeens.
Lars schrikt. Moet die grote, enge vogel hem naar huis brengen? Angstig probeert hij zich te verstoppen.
"Goedemorgen Dago," zegt Hippo beleefd. "We zijn gekomen om u iets te vragen." En hij vertelt aan Dago wat er met Lars is gebeurd.

Dago bekijkt Lars aandachtig. "Moet je nou toch eens zien, een ijsbeer in Afrika! Je bent wel ver van huis, kleine vriend. Maar je hebt geluk dat je bij mij bent terechtgekomen. Ik ken een walvis die tussen de Noordpool en Afrika heen en weer reist. Hij wil je vast wel thuisbrengen. Zorg dat je morgen vroeg op het strand bent. Dan help ik je verder."
"Dank u wel," zegt Lars. Dan daalt hij met Hippo de berg weer af.

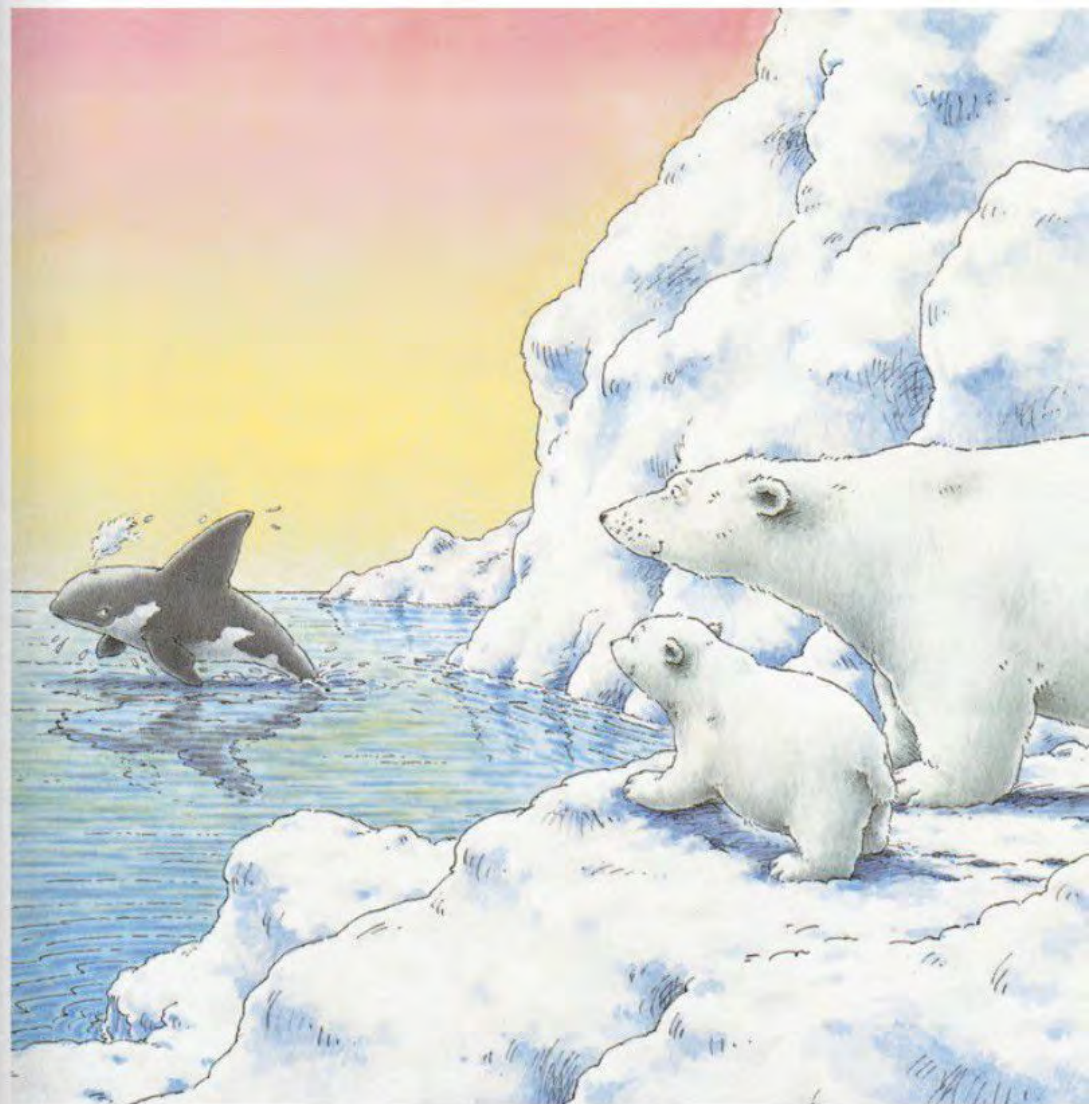
De volgende ochtend ontmoeten ze Orka, de walvis, op het strand.
"Ik ben blij dat je weer naar huis kunt," zegt Hippo. Maar zijn stem klinkt verdrietig. Hippo vindt het moeilijk om afscheid te nemen van zijn vriendje.
"Hartstikke bedankt, lieve Hippo!" roept Lars. Hij klimt op de rug van de walvis.
"Ik vlieg een eindje mee," zegt Dago.
Hippo tuurt Lars en de anderen na tot ze achter de horizon zijn verdwenen.

“Hier moet het zijn,” zegt Orka als ze bij de grote ijsbergen komen.
Op hetzelfde moment roept Lars: “Daar staat mijn vader. Vader, ik ben het, Lars!”
Vader Ijsbeer gelooft zijn ogen niet. Zijn zoon zit op de rug van een walvis!

Vader Ijsbeer is erg moe van het zoeken naar Lars, maar hij duikt onmiddellijk in het water om een grote vis te vangen voor Orka. Dan zwemt Orka weg. Ze zwaaien naar hem.
Vader zegt: “Nu gaan we snel naar je moeder. Wat zal ze blij zijn!”

Lars mag op de rug van zijn vader zitten. Hij kan zich goed vasthouden aan vaders dikke vacht. Vader is niet zo glad en glibberig als Hippo en Orka. Ze lopen weer over de ijsvlakte. Alles is wit en koud.

De vorige keer heeft vader een heleboel verteld aan zijn kleine zoon. Maar nu heeft Lars het hoogste woord. Hij praat en praat maar. Hij vertelt over dingen die zijn vader nog nooit gezien heeft.

“Is niemand daar wit?” vraagt zijn vader verbaasd. “Helemaal niemand?”

“Niemand,” zegt Lars. “Alleen de kameleon, maar die telt niet mee. Die was alleen maar wit omdat ik wit ben.”

Vader Ijsbeer begrijpt niet waarom Lars lacht. Maar het kan hem niet schelen. Hij is veel te blij dat Lars weer veilig thuis is!

